

ת"פ 2497/05/12 - מדינת ישראל נגד נ ג

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 2497-05-12 מדינת ישראל נ' ג
בפני כב' השופט ירון מינטקביץ

בעניין: מדינת ישראל ע"י אודליה זלצמן מלשכת
תביעות ירושלים

המאשימה

נגד

נ ג ע"י עו"ד מוחמד חלאילה

הנאשם

הכרעת דין

בשנים 2007-2009 היו הנאשם ות ר (להלן: **המתלוננת**) בקשר זוגי ולשניים ילד משותף אשר נולד ביום 0.0.2009. (להלן: **הילד**). על פי כתב האשום עבר הנאשם כלפי המתלוננת עבירות אלימות, איומים, היזק לרכוש והפרת צו שיפוטי.

האשום

על פי עובדות **האשום הראשון**, בשנת 2009 אמר הנאשם למתלוננת כי הוא רוצה לשבור את ראשה עם אבנים. בשל כך הואשם בעבירת איומים.

על פי עובדות **האשום השני**, בחודש מרץ 2011 אושפזה אמו של הנאשם בבית חולים והנאשם רצה לבקרה יחד עם הילד. המתלוננת בקשה ללכת במועד אחר ונסתה למנוע מהנאשם לקחת את הילד, תוך שהיא מחזיקה אותו בידיה. הנאשם תפס את המתלוננת בזרועותיה וניער אותה, הרים ידו ואיים על המתלוננת כי יהרוג אותה. כתוצאה נגרמו למתלוננת סמני חבלה בזרועה השמאלית.

בשל אלה, הואשם הנאשם בעבירות תקיפת בת זוג ואיומים.

על פי עובדות **האשום השלישי**, ביום 14.5.11 הגיעה המתלוננת לביתו של הנאשם על מנת לקחת את הילד. כאשר הרימה המתלוננת את הילד והחזיקה אותו בידיה, רצה הנאשם לקחת מתיקה של המתלוננת את מפתחות רכבה, חרף התנגדותה, הכניס ידו לתיק והוציא את המפתחות. המתלוננת התנגדה להוצאת המפתחות וכתוצאה נקרע תיקה של המתלוננת. לאחר מכן דחף הנאשם את המתלוננת אל מחוץ לביתו כשהילד בזרועותיה, חרף העובדה שהילד לא היה לבוש.

בשל אלה, הואשם הנאשם בעבירות תקיפה והיזק לרכוש.

על פי עובדות **האשום הרביעי**, ביום 16.5.11 נתן כב' הש' איתי כץ כלפי הנאשם צו, אשר בין היתר אסר עליו: **"לנקוט באלימות מכל סוג שהוא כלפי המבקשת** (המתלוננת בתיק זה - י.מ.) **לרבות אלימות פיזית, מילולית, איומים, קללות, הצקות הטרדות וכיוב' בכל דרך שהיא ובכל מקום שהוא בין בטלפון ובין בדרך אחרת"**. ביום 19.5.11 שלח הנאשם למתלוננת מסרון, בו נכתב **"בוקר טוב. רקרצית שתדעי כי רקעכשיו קיבלתי את הצו ההרחקה המשטרה. רקעכשיו אני מבין מה עשית באמת כדי להרוס את מקווי השאת חיה טוב עם השקרים שאמרת. לא שקרים עליאו לבית המשפט. לאלוהים ולילד שלנו. מקווה שתחשבי עם עצמך ביושר פעם איך לא להרוס הכל בגלל האגושלך. אם זה מה שהשאת רוצה לא תשמעי ממני עד שתתנצלי. חבל שעדיין לא למדת מהי דרך תורה"**.

בשל כך הואשם הנאשם בהפרת צו שיפוטי שנועד להגן על אדם.

על פי עובדות **האשום החמישי** ביום 7.12.12 בגן סאקר בירושלים התגלע ויכוח בין הנאשם למתלוננת. במהלך הויכוח הצמיד הנאשם את המתלוננת לקיר על מנת למנוע ממנה לברוח מהמקום. כתוצאה נחבלה המתלוננת בידה ונגרם לה סימן סגול.

המחלוקת וראיות הצדדים

הנאשם אישר כי אכן היה בקשר זוגי עם המתלוננת חלק מן התקופה, ולדבריו הקשר בינם נמשך לסירוגין עד היום. עם זאת, הנאשם כפר בטענה כי תקף את המתלוננת או איים עליה. לטענת הנאשם, המתלוננת היתה הצד האלים במערכת היחסים בין השניים ונהגה לקללו, להשפילו ולתקוף אותו לכל אורך הקשר ביניהם.

באשר לאישום הרביעי: הנאשם לא כפר בשליחת המסרון, אך לטענתו אין בשליחתו משום הפרה של הצו אשר ניתן כלפיו.

מטעם המאשימה העידו המתלוננת, אמה ובת דודתה. מטעם ההגנה העיד הנאשם. כמו כן הצדדים הגישו מוצגים שונים.

עדות המתלוננת

המתלוננת העידה, כי הכירה את הנאשם בשנת 2004, לאחר שחרורה מהצבא והשניים היו בקשר חברתי. בשנת 2007 הקשר החברתי הפך לקשר זוגי, אשר נמשך שנתיים או שלוש שנים, במהלך נולד בנם, ביום 0.0.2009.

על פי עדותה של המתלוננת, הקשר היה רצוף מורדות ועליות, והתאפיין ביחס אובססיבי של הנאשם כלפיה. בתקופה שלאחר סיום הקשר הזוגי, איים עליה הנאשם ותקף אותה.

המתלוננת העידה אודות הארועים אשר פורטו בכתב האשום, וכן התיחסה למקרים נוספים, אשר חלקם עלו בהודעותיה (נ/1-4), אך לא נזכרו בכתב האשום.

האישום הראשון

המתלוננת העידה, כי כאשר היתה בחודש השמיני להריונה (קרי, סמוך לחודש *** 2009 - י.מ.) חלה הדרדרות במערכת היחסים שלה עם הנאשם, אשר נהג לקלל אותה. באחת השיחות, אותה הקליטה המתלוננת, איים עליה

הנאשם כי ישבור את ראשה באבנים.

האשום השני

בסמוך לחג הפסח שחל בשנת 2011, הנאשם ישן אצל המתלוננת. בבוקר ביקש לקחת את הילד על מנת לבקר את אמו אשר אושפזה בבית חולים. המתלוננת אמרה שהיא מעדיפה לבוא אחר הצהריים ולא בבוקר ואז התגלע בין השניים ויכוח, במהלכו תפס הנאשם את המתלוננת בידיה, זרק אותה על המיטה ואיים עליה כי יהרוג אותה. כתוצאה נגרמו למתלוננת סימני חבלה בזרועותיה, אשר צולמו על ידי בת דודתה א (התמונות הוגשו וסומנו ת/4 ות/5). לאחר מכן לקח הנאשם את הילד ויצא מן הבית.

אשום שלישי

המתלוננת העידה, כי בסוף השבוע שהסתיים ביום 14.5.11, הילד נשאר אצל הנאשם למשך סוף השבוע. כאשר באה לביתו של הנאשם לקחת את הילד, התגלע ויכוח בינה לבין הנאשם ביחס לתשלום המזונות והנאשם טען כי המכונת אותה נתן למתלוננת מהווה תשלום מזונות. במהלך היכוח דחף הנאשם את המתלוננת, והמתלוננת דחפה את הנאשם בחזה ואז חטף ממנה הנאשם את תיקה והוציא ממנו את מפתחות הרכב. כתוצאה נקרעה רצועת התיק. המתלוננת יצאה מביתו של הנאשם כשהילד על ידיה בלבוש חלקי והתקשרה לאחיה, אשר הגיע למקום ואסף אותה.

האשום הרביעי

בעקבות הארוע מושא האשום השלישי, פנתה המתלוננת ביום 16.5.11, לבית משפט לענייני משפחה והוציאה נגד הנאשם את צו ההגנה ת/10. המתלוננת הציגה את תמונת מסך הטלפון הסלולארי שלה ועליו המסרון אותו שלח לה הנאשם (ת/7), אשר תוכנו הוא כפי שפורט למעלה.

האשום החמישי

ביום 0.0.2012 חגגה המתלוננת את יום הולדתה עם חברים בגן סאקר. הנאשם התקשר אליה וביקש לבוא. המתלוננת בקשה ממנו שלא יגיע אך הנאשם אמר שבכל מקרה בכוונתו לבוא. הנאשם הגיע למקום בשעה 23:30 ונסע אחרי המתלוננת לביתה וכאשר ירדה החלה בין השניים מריבה נוספת, כי הנאשם חשב שהמתלוננת נמצאת בקשר עם אחר. במהלך המריבה תפס הנאשם את המתלוננת ודחף אותה אל הקיר, על מנת למנוע ממנה לעזוב את המקום. כתוצאה נגרם למתלוננת סימן חבלה בידה, אותו לא הראתה לשוטר אשר גבה תלונתה.

ארועים נוספים

הנאשם נתן למתלוננת מכונת מסוג סוזוקי, אשר נרשמה על שמה של אמה, אך בשלב מסוים המכונת נמכרה מבלי שרישום הבעלות שונה. אמה של המתלוננת קבלה דו"ח, בשל עבירת תנועה והמתלוננת פנתה לנאשם על מנת שידאג להסדיר תשלום הדו"ח.

לדברי המתלוננת, יום קודם למתן העדות, היא שוחחה עם הנאשם אודות הדו"ח והנאשם אמר שהעברת הדו"ח על שמו תלויה באופן בו תתנהג המתלוננת במשפט. כמו כן, במהלך השיחה אמר הנאשם למתלוננת כי הוא אינו אלים.

עוד עלה מעדותה של המתלוננת, כי היה ארוע נוסף בעת שביקרה עם הנאשם ואמה בבלארוס, בו הנאשם דחף אותה במהלך ויכוח. בתגובה המתלוננת סטרה לנאשם ואז הכה אותה הנאשם באגרופו עד שלא יכלה לנשום.

עדות הנאשם

הנאשם העיד להגנתו.

עיקרה של עדות הנאשם הוקדש להשחרת דמותה של המתלוננת והאדרתו דמותו שלו. הנאשם טען, כי המתלוננת צורכת כמויות גדולות של אלכוהול ואז הופכת לאלימה ותוקפנית. כן טען, כי בעת שהמתלוננת היתה איתו בקשר זוגי מחייב, היא קיימה קשרים מיניים עם גברים רבים, בהם אחיו, אדם בשם דוד ואדם בשם עלאא'.

הנאשם העיד, כי המתלוננת התייחסה אליו לאורך הקשר ביניהם באופן מזלזל ומשפיל, ואילו הוא רק ביקש להיטיב עמה ואף רצה להתחתן עמה והציע לה נשואין, חרף כל מעשיה.

לגופם של האישומים העיד הנאשם באופן הבא:

האישום הראשון

הנאשם אישר, באופן מעורפל, כי הושמעה לו שיחה בינו ובין המתלוננת, אך לדבריו תוכן השיחה לא היה ברור. הנאשם העיד, כי אינו זוכר את תוכן השיחה אך אין זה סביר כי איים על המתלוננת, אך יתכן והיו בשיחה "פרובוקציות" של המתלוננת שהושמטו ממנה.

האישום השני

הנאשם אישר כי אכן ביקש לקחת את הילד לבקר את אימו בבית חולים, שכן היתה לפני ניתוח מסוכן, אך המתלוננת התנגדה. לדבריו, היה בינו ובין המתלוננת ויכוח, במהלכו המתלוננת התנפלה עליו באלימות "**הלביאה הזאת, האמא, מסתערת, מקללת. אתה בן זונה, אתה זרע, אתה לא תיקח לי את הילד, על גופתי**" (ע' 44 ש' 27) והוא תפס בזרועותיה על מנת להתגונן מפניה וכך נגרמו למתלוננת החבלות הנראות בתמונות ת/4 ות/5.

האישום השלישי

הנאשם אישר כי רצה לקחת מהמתלוננת את מפתחות המכונית אשר היו בתיקה והמתלוננת התנגדה למעשיו. הנאשם הסביר כי ביקש להוציא את מפתחות המכונית מתיקה של המתלוננת משום שמאוד כעס על כך שהמתלוננת נסעה במכונית אשר קנה לה ביום השבת ועל כן ביקש לקחת ממנה את המכונית (ע' 39, ש' 29). לדבריו הכניס ידו לתיקה של המתלוננת על מנת לקחת את המפתחות, אך המתלוננת הלכה לאחור ועל כן רצועת התיק נקרעה.

האישום הרביעי

הנאשם אישר כי שלח למתלוננת את המסרון מושא האישום, אך כפר בכוונה לפגוע במתלוננת או להטרידה. לדבריו המסרון נועד לבטא את כאבו ותחושותיו.

האישום החמישי

הנאשם העיד כי הגיע למסיבת יום הולדתה של המתלוננת אשר נערכה בגן סאקר וכוונתו היתה להציע לה נישואין. במקום היו מספר חברים של המתלוננת אותם לא הכיר, בהם אחד שלסברתו היה עם המתלוננת בקשר מיני, אשר דיבר עם הנאשם באופן משפיל. הנאשם נותר במקום מבלי שהתייחסו אליו ולאחר סיום הארוע בקשו ממנו לסייע לקחת מהמקום פרטי ציוד שונים (שולחן מתקפל, אסכלה ("מנגל") וכדומה. הנאשם הסכים לסייע לחוגגים ואז נסע אחריהם במכוניתו והמתין מתחת ביתה של המתלוננת. לאחר המתנה, ראה אותה יוצאת בלבוש חושפני בדרכה לבילוי עם גבר אחר וביקש לדבר איתה, על מנת להציע לה נישואין. המתלוננת ביקשה לעזוב את המקום ואז הנאשם תפס ידה על מנת שלא תלך ויוכל להראות לה את הטבעת. בחקירתנו הנגדית הוסיף הנאשם וטען, כי המתלוננת היא שתקפה אותו באותו ארוע והוא התגונן מפניה "זה לא שאני בא אליה, כשאני מתקרב אליה היא כבר מושיטה ידיים, היא פראית ... כשהתקרבותי אליה היא השתוללה, תפסתי אותה בידיים (ע' 46, ש' 20-23)".

דין והכרעה

ניתוח העדויות

עדות המתלוננת

עדות המתלוננת עשתה עלי רושם מהימן ואמין וראיתי כי ניתן לסמוך עליה ממצאים ברמת הודאות הנדרשת בפלילים, גם לו היתה עדות יחידה.

המתלוננת העידה בבטחון ובשטף, מבלי שנתגלו בעדותה הראשית או בחקירתה הנגדית כל בקיעים, תמיהות או סתירות. תגובותיה הרגשיות של המתלוננת תאמו את תוכן דבריה והארועים עליהם העידה (ר' למשל ע' 11 ש' 3, ע' 12 ש' 6, ע' 16 ש' 26).

המתלוננת לא ניסתה להשחיר את דמותו של הנאשם מעבר לאמור בכתב האשום ואף ציינה כי אין לה רצון שיאונה לנאשם כל רע. המתלוננת גם לא התכחשה לנקודות חיוביות הנוגעות לנאשם שעלו במהלך הדיון.

המתלוננת אישרה בגילוי לב גם עובדות אשר אינן נוחות לה:

המתלוננת אישרה כי אמה דיברה איתה על נושא העדות ואמרה לה שאינה זוכרת פרט מסוים. לדברי המתלוננת, היא אמרה לאמה שלא לדבר איתה על הנושא (ר' ע' 13, ש' 4-5).

המתלוננת אשרה שהיה מקרה בו הגיבה באלימות למעשי הנאשם, כאשר היו בבלארוס (ע' 13, ש' 33 וע' 15 ש' 7).

המתלוננת אשרה כי היא עדיין נמצאת בקשר עם הנאשם, בקשר לגידול הילד ובקשר לעניינים נוספים שבין השניים, ובהם עניינים כספיים.

מעבר לאמור למעלה, נמצאו לדברי המתלוננת תמיכות חיצוניות:

מהתמונות ת/4 ות/5 עולה כי כתוצאה מהארוע מושא האישום השני נגרמו למתלוננת סימני חבלה בזרוע יד שמאל.

אמה של המתלוננת היתה עדה לארוע בבלארוס בו תקף הנאשם את המתלוננת. אמנם מטעמים לא ברורים המאשימה

לא כללה הארוע בכתב האשום, אך יש בעדות זו כדי ללמד על נטיה אלימה של הנאשם.

אמה של המתלוננת ובת דודתה אולגה העידו, כי שמעו ממנה על הארוע מושא האישום השני בסמוך לארוע. אולגה אף העידה כי צילמה את החבלות. עדויותיהן של אמה של המתלוננת ובת דודתה עשו רושם מהימן וראיתי לסמוך על עדויותיהן.

מעבר לכל אלה, בעדויות הנאשם במשטרה, ת/8 ות/9, הוא אישר חלק ניכר מעדות המתלוננת, תוך הצגת פרשנות מקלה למעשיו.

לאור כל אלה, ראיתי לתת לדבריה של המתלוננת לפני את מלוא המשקל.

עדות הנאשם

עדות הנאשם עשתה רושם שלילי ביותר ולא ראיתי לתת לדבריו לפני כל משקל. העדות לקתה בחוסר הגיון בסיסי, התחכמויות והתחמקויות וחלק גדול מגרסתו נכבש ועלה לראשונה רק בעדותו:

עיקר עדותו של הנאשם התאפיינה במאמץ להשחיר דמותה של המתלוננת ולהציגה כאלכוהוליסטית אלימה, המקיימת מערכות יחסים מיניות מופקרות רבות ושונות. כן טען הנאשם, כי המתלוננת נהגה להשפילו ולבזותו לכל אורך הקשר ביניהם, ולכנותו בכינויי גנאי שונים. לשיטתו של הנאשם, כל מטרתה של המתלוננת בקשר עימו היתה להוציא ממנו כסף וטובות הנאה שונות ולנצלו. כן עשה הנאשם מאמץ להציג עצמו כאיש פאסיבי, רודף שלום, קרבן תמים של מערכת יחסים אומללה.

וחרף כל אלה, מעדות הנאשם עלה, כי הוא המשיך להיות עם המתלוננת בקשר רצוף ואף רצה לשאת אותה לאישה. לא ניתן ליישב את רצונו של הנאשם להתחתן עם המתלוננת עם דמותה, כפי שניסה להציגה בעדותה.

הנאשם טען כי המתלוננת קיימה מערכת יחסים מינית מקבילה עמו ועם אחיו ואף הציג לענין זה בדיקת אבהות שנערכה על מנת לברר מי משניהם הוא אביו של הילד. אין לענין זה כל רלוונטיות להליך שלפני, מלבד הרצון להשחיר דמותה של המתלוננת ולהציגה כאדם לא מוסרי ולא אמין (והמתלוננת אף לא עומתה עם ענין זה בחקירתה הנגדית).

הנאשם הציג פניה שלו לבית משפט לעניני משפחה בענין משמורת הילד - וגם ענין זה כלל אינו רלוונטי להליכים שלפני, מעבר לרצון להשחיר דמותה של המתלוננת.

הנאשם טען לאורך עדותו כי הוא מקיים מצוות ובכללן שמירת השבת ומקפיד על "דרך תורה" - אך מסיבת יום ההולדת של המתלוננת התקיימה ביום 7.12.12 (החל ביום שישי בשבוע) בסמוך לשעה 23:00. הנאשם אישר כי הגיע למסיבה במכוניתו, אישר כי המשתתפים עשו "על האש" וגם אישר כי סייע להחזיר פרטי ציוד שונים לאחר הארוע ונסע לביתה של המתלוננת על מנת לשוחח עמה. אך מובן הוא, כי הערכת מהימנות עד אינה נוגעת לשאלה אם הוא שומר מצוות או מחלל שבת. עם זאת, הנאשם הוא שחזר בעדותו פעמים רבות על כך שהוא מקיים מצוות ושומר שבת ודרכו דרך התורה, על מנת לשוות לעצמו מהימנות ואמינות. הנאשם אף טען שביקש לקחת את מפתחות מכוניתה של המתלוננת משום שכעס על כך שנסעה בשבת.

הנאשם מסר בעדותו פרטים מכפיישים רבים על המתלוננת, אותם לא ציין כלל בהודעותיו במשטרה ת/8 ות/9. הסברו,

כאילו לא רצה לפגוע במתלוננת בעת שנחקר, אינו מתישב עם השכל הישר. במיוחד לאור העובדה שלא נרתע בעדותו להשחיר פני המתלוננת גם ביחס לדברים אשר כלל אינם מהווים חלק מיריעת המחלוקת.

כאשר נחקר הנאשם במשטרה על הארוע מושא האשום השני, ת/8, ש' 41-50, טען כי כאשר ביקש לקחת את הילד לבקר את אימו בבית חולים "היא (המתלוננת י.מ.) לא נתנה, היא שמה אותו בצד שלה ככה שאני כדי להגיע אליו הייתי צריך לבוא מעליה ולכן אני תפסתי את ידה בחלק מעל המפרק כף היד". בעדותו לפני שינה את תיאור הארוע מקצה לקצה ותיאר את המתלוננת כאילו התנפלה עליו באלימות חייטית (ובלשוננו: **הלביאה הזאת**) והוא נאלץ להתגונן מפניה.

כאשר נחקר הנאשם אודות השיחה מושא האישום הראשון הושמעה לו הקלטת השיחה עם המתלוננת (ת/8 ש' 107-115). הנאשם אישר, כי בשעת כעס אמר דברים שלא היו צריכים להאמר. כמו כן טען כי ההקלטה שהושמעה לו נערכה בצורה מגמתית והושמטו ממנה קללות שקיללה אותו המתלוננת. לאחר שהתברר לנאשם, כי ההקלטה לא הוגשה במסגרת ראיות התביעה, טען כי ההקלטה שהושמעה לו במהלך גביית העדות אינה ברורה, ועל כן אמר לחוקרת דברים כלליים. כן טען, כי היה בלחץ נפשי בגלל החקירה והיה "**לחוץ וכאוב**". מקריאת ההודעה ת/8 ברור כי הנאשם השיב תשובות מדודות ושקולות, וידע לטעון כי הקלטת השיחה נערכה בצורה מגמתית. בסוף ההודעה ת/8 הוסיף הנאשם מיוזמתו מספר הסברים לטענות המתלוננת, מהם עולה בבירור כי הנאשם היה ער לזכויותיו וידע להתמודד עם החשדות והראיות אשר הוטחו בפניו.

נקודה אחרונה זו, מלמדת על תחכמו של הנאשם, אשר התאים גרסתו לפני למצב הראיות, וניסה לשחוק את משמעות אמרתו במשטרה, משנוכח שהקלטת השיחה מושא האשום הראשון לא הוגשה.

כאשר נחקר הנאשם בת/8, ש' 53 אישר, כי הוא גרם למתלוננת את החבלות הנראות בצילומים ת/4 ות/5. מנגד, בעדותו לפני טען כי אינו יודע האם הוא שגרם לחבלות (ע' 44, ש' 31-32). כאשר עומת עם הסתירה פנה לבא כוחו לעזרה (ע' 45 ש' 2).

הנאשם אישר כי שוחח עם המתלוננת יום לפני עדותה וביקש ממנה "לומר את האמת בבית המשפט" והדגיש באזניה כי "אינו גבר אלים". לא מיותר לציין כי ברקע הדברים העובדה שאמה של המתלוננת קיבלה דו"ח תנועה אותו היה אמור הנאשם לשלם, שכן המכונית אותה קנה למתלוננת נרשמה על שמה של אמה של המתלוננת, אך היתה ברשותו של הנאשם. הנאשם אף התנה תשלום הדו"ח באופן עדותה של המתלוננת - התנהגות הרחוקה מלהתיישב עם תחושת חפות.

לסיכום אוסיף, כי הנאשם העיד לפני והתרשמתי כי אין מדובר באדם נטול עמוד שדרה ורצונות, אשר המתלוננת עשתה בו כרצונה. על פי התרשמתי מדובר באדם מתוחכם ונבון, היודע מה הוא רוצה ויודע לעמוד על שלו. עוד התרשמתי, כי מטרת עדותו של הנאשם היתה להרחיקו מאשמה, גם במחיר של אמירת דברים אשר אינם אמת.

לאור כל אלה, לא ראיתי לתת לעדותו של הנאשם לפני כל משקל.

סיכום ביניים - קביעות עובדתיות

קבעתי, כי עדותה של המתלוננת נאמנה עלי ואני מאמין לדבריה ללא סייג. כן קבעתי כי אני דוחה את עדותו של הנאשם. לאור זאת, אני מאמץ את עדות המתלוננת לפני וקובע כי הדברים התרחשו כפי שתארה אותם.

טענות ההגנה שונות

טען ב"כ הנאשם, כי העובדה שהקלטת השיחה מושא האשום הראשון לא הוגשה כראיה, יש בה לפגוע במשקל ראיות התביעה ולהביא לזיכויו הנאשם. לא ראיתי לקבל הטענה. אכן, רצוי היה להגיש הקלטת. עם זאת, עדותה של המתלוננת כי הנאשם איים עליה שישבור את ראשה, נאמנה עלי ולא ראיתי קושי לסמוך עליה ממצא ודאי. יתרה מכך, כפי שציינתי, ההקלטה הושמעה לנאשם בעת שנחקר במשטרה (ת/8, ש' 107-117) והנאשם לא חלק על כך שנשמע מאיים שישבור את ראשה של המתלוננת, אלא ניסה לתת לדבריו פרשנות מקלה, תלוית הקשר.

טען ב"כ הנאשם, כי הנאשם ביקש לקחת את מפתחות המכונית מאחר וביטוח המכונית אינו חל ביום השבת, ולאחר שהתגלה לו כי המתלוננת נוסעת במכונית ביום השבת חלה עליו חובה למנוע מהמתלוננת לנהוג במכונית, על מנת שלא תעבור עבירה של נהיגה ללא ביטוח.

הנאשם לא העלה נימוק זה בעדותו על מנת להסביר מעשיו, ודי בכך על מנת לדחות הטענה. מעבר לכך, לא הוצגה לפני פוליסת הביטוח של המכונית על מנת לבסס הטענה. המתלוננת גם לא עומתה עם הטענה בחקירתה. גם נימוקים אלו היו מצדיקים דחיית הטענה.

גם לגופו של ענין, אין ממש בטענה. הארוע מושא האשום השני התרחש במוצאי השבת, כך שלא היה כל חשש מיידית שהמתלוננת תנהג ברכב לא מבוטח, אשר היה בו להצדיק נטילת מפתחותיה בכח.

טען ב"כ הנאשם, כי המסרון מושא האישום הרביעי אינו מהווה הטרדה, שכן מדובר במסרון בודד אשר תכנו נייטרלי. לא ראיתי ממש גם בטענה זו. הצו מושא האישום הרביעי אסר על הנאשם: "**לנקוט באלימות מכל סוג שהוא כלפי המבקשת** (המתלוננת בתיק זה - י.מ.) **לרבות אלימות פיזית, מילולית, איומים, קללות, הצקות הטרדות וכיוב'** **בכל דרך שהיא ובכל מקום שהוא בין בטלפון ובין בדרך אחרת**". המסרון אשר נשלח אליה, נשלח מיד לאחר שנודע לנאשם על הצו, האשים את המתלוננת בכך שהפיצה עליו שקרים, נטען בו, כי המתלוננת הורסת את מערכת היחסים ביניהם בגלל האגו שלה ודרישה מהמתלוננת כי תתנצל לפני הנאשם, אחרת לא תשמע ממנו. האשמת אדם בשקרים בודאי שנכנסת לגדר קללה או הצקה. האשמת אדם בהרס מערכת יחסים גם היא בודאי הצקה. אמירה כי המתלוננת לא תשמע מהנאשם עד שתתנצל בפניו, כאשר לשניים ילד משותף אשר הנאשם חייב במזונותיו, יכולה גם להתפרש כאיום (אם כי לא יוחסה לנאשם עבירה זו).

הגדרת הקשר בין הנאשם למתלוננת

על פי כתב האשום, יוחסו לנאשם עבירות תקיפת בת זוג. מן הראיות עולה שמערכת היחסים בין השניים לא היתה ברורה ומוגדרת לכל אורך הקשר ביניהם. לאור זאת, קיים ספק ממשי האם הנאשם והמתלוננת ביו בני זוג, כהגדרת המונח בסעיף 382 לחוק העונשין.

סיכום

לאור האמור למעלה, מרשיע הנאשם בעבירות הבאות:

אישום ראשון: מרשיע הנאשם בעבירת איומים, בניגוד לסעיף 192 לחוק העונשין.

אישום שני: מרשיע את הנאשם בעבירות איומים ותקיפה הגורמת חבלה של ממש, בניגוד לסעיפים 192 ו- 380 לחוק.

אישום שלישי: מרשיע את הנאשם בעבירות של תקיפה והיזק לרכוש, בניגוד לסעיפים 379 ו- 452 לחוק.

אישום רביעי: מרשיע הנאשם בעבירה של הפרת צו שיפוטי אשר נועד להגן על שלומו של אדם, בניגוד לסעיף 287(ב) לחוק.

אישום חמישי: מרשיע הנאשם בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, בניגוד לסעיף 380 לחוק.

ניתנה היום, כ"ד סיוון תשע"ד , 22 יוני 2014, במעמד הצדדים